ततः प्रवृत्तः संग्रामः समीपे लवणाम्भसः। सुराणामसुराणाञ्च सर्व्वघोरतरो महान्।
प्रासाश्च विपुलास्तीक्ष्णा न्यपतन्त सहस्रशः। तोमराश्च सुतीक्ष्णाग्राः शस्त्राणि विविधानि च।
ततोऽसुराश्चक्रभिन्ना वमन्तो रुधिरं वङ्ग। असिशक्तिगदारुग्णा निपेतुर्द्धरणीतले। ११७०
छिन्नानि पट्टिशैश्चैव शिरांसि युधि दारुणैः। तप्तकाञ्चनचित्राणि निपेतुरनिशं तदा।
रुधिरेणानुलिप्ताङ्गा निहताश्च महासुराः। अद्रीणामिव कूटानि धातुरक्तानि शेरते।
हाहाकारः समभवत्तत्र तत्र सहस्रशः। अन्योन्यं छिन्दतां शस्त्रैरादित्ये लोहितायति।
परिघैरायसैस्तीक्ष्णैः सन्निकर्षे च मुष्टिभिः। निघ्नतां समरेऽन्योन्यं शब्दो दिवमिवास्पृशत्।
छिन्धि भिन्धि प्रधाव त्वंपातयाभिसरेति च। व्यश्रूयन्त महाघोराः शब्दास्तत्र समन्ततः। ११७५
एवं सुतुमुले युद्धे वर्त्तमाने महाभये। नरनारायणौ देवौ समाजग्मतुराहवं।
तत्र दिव्यं धनुर्दृष्ट्वा नरस्य भगवानपि। चिन्तयामास तच्चक्रं विष्णुर्द्दानवसूदनं।
ततोऽम्बराच्चिन्तितमात्रमागतं महाप्रभं चक्रममित्रतापनं। विभावसोस्तुल्यमकुण्ठमण्डलं सुदर्शनं संयति भीमदर्शनं।
तदागतं ज्वलितऊताशनप्रभं भयङ्करं करिकरवाऊरच्युतः। मुमोच वै प्रवलवदुग्रवेगवान्महाप्रभं परनगरावदारणं।
तदन्तकज्वलनसमानवर्च्चसं पुनः पुनर्न्यपतत वेगवत्तदा। विदारयद्दितिदनुजान्सहस्रशः करेरितं पुरुषवरेण संयुगे। ११८०
दहत् क्वचिज्ज्वलन इवावलेलिहत्प्रसह्य तानसुरगणाञ्चकृन्तत। प्रवेरितं वियति मुऊः चितौ तथा पपौ रणे रुधिरमथो पिशाचवत्।
तथाऽसुरा गिरिभिरदीनचेतसो मुऊर्मुऊः सुरगणमर्द्दयंस्तदा। महाबला विगलितमेघवर्च्चसः सहस्रशो गगनमभिप्रपद्य ह।
अथाम्बराद्भयजननाः प्रपेदिरे सपादपा वऊविधमेघरूपिणः। महाद्रयः परिगलितायसानवः परस्परं द्रुतमभिहत्य सस्वनाः।
ततो मही प्रविचलिता सकानना महाद्रिपाताभिहता समन्ततः। परस्परं भृशमभिगर्जतां मुहुरणाजिरे भृशमभिसम्प्रव र्त्तिते।
नरस्ततोवरकनकाग्रभूषणैर्म्महेषुभिर्गगनपथं समावृणोत्। विदारयन्गिरिशिखराणि पत्रिभिर्म्महाभयेऽसुरगण विग्रहे तदा। ११८५
ततो महीं लवणजलञ्च सागरं महासुराः प्रविविशुरर्द्दिताःसुरैः। वियद्गतं ज्वलितऊताशनप्रभं सुदर्शनं परिकुपितं निशम्य ते।
ततः सुरैर्व्विजयमवाप्य मन्दरः स्वमेव देशं गमितः सुपूजितः। विनाद्य खं दिवमपि चैव सर्व्वशस्ततो गताः सलिलधरा यथागतं।
ततोऽमृतं सुनिहितमेव चक्रिरे सुराः परां मुदमभिगम्य पुष्कलां। ददौ च तं निधिममृतस्य रक्षितुं किरीटिने बलभिदथामरैः सह।

इत्यादि पर्व्वण्यमृतमन्थनं समाप्तं एकोनविंशोऽध्यायः॥ १९ ॥

॥ सौतिरुवाच॥ एतत्ते कथितं सर्व्वममृतं मथितं यथा। यच्च सोऽश्वः समुत्पन्नः श्रीमानतुलविक्रमः।
यं निशम्य तदा कद्रूर्विनतामिदमब्रवीत्। उच्चैःश्रवा हि किंवर्णो भद्रे प्रब्रूहि माचिरं। ११९०
॥ विनतोवाच॥ श्वेत एवाश्वराजोऽयं किं वा त्वं मन्यसे शुभे। ब्रूहि वर्णं त्वमप्यस्य ततोऽत्र विपणावहे।